

ENTREVISTA A JOSÉ ANTONIO GONZÁLEZ CASANOVA, catedràtic de dret constitucional

"No té sentit demanar al TC que es declari incompetent"

MAGISTRATS · "Si dimitissin es tancaria la qüestió"

SUPORTS · "El PSOE sempre ha fet més costat a Pujol o Mas que al PSC"

CONSULTES · "Són la típica ironia catalana de dir que, com que això no arribarà, ens donem el gust"

INDEPENDÈNCIA · "Fins que CiU i PSC no la vulguin, no hi ha res a pelar"

VICENÇ RELATS

AVUI, 10 de maig del 2010

Qui va ser un dels experts que va assessorar la redacció de la Constitució espanyola de 1978, a proposta del PSOE, José Antonio González Casanova, segueix confiant en el federalisme com a solució d'encaix de Catalunya a Espanya, mentre sosté que les consultes populars independentistes no deixen de ser una reacció irònica molt catalana.

- Després de 4 anys de ser referendat, l'Estatut continua ple d'incertesa, pendent de la sentència d'un Tribunal Constitucional (TC) amb magistrats morts i amb mandats caducats... Aquesta situació és gaire normal?

- Evidentment, no és normal, però és la que és. Per tant, hem de ser realistes i prendre les mesures adients.

- Ho és la resolució del Parlament, instant la renovació del TC, a qui es demana que es declari incompetent?

- És correcta la proposició de llei a través del Senat -o del Congrés- per fer un canvi de la llei del TC en un sentit que doni més seguretat a les qüestions que s'hi plantegin. El que no té cap sentit és demanar que el TC es declari incompetent, excepte que sigui un adjectiu personal, perquè és possible que es pugui pensar que són uns incompetents... Des del punt de vista jurídic, el TC és del tot competent per jutjar un Estatut, mentre no es canviï la seva llei, cosa del tot possible i desitjable. La declaració d'incompetència només la podrien fer ells, però ningú no es vol autodeclarar incompetent, tot i que podrien dimitir...

- La dimissió seria el més desitjable?

- La dimissió no s'ha de demanar, hauria de sortir d'ells. Entenc que els que estan lluitant per aconseguir alguna cosa respecte a l'Estatut -tant defensant-lo com atacant-lo- no volen perdre. Trobo desitjable que la minoria favorable a l'Estatut continuï lluitant, tot i que és cert que si dimitissin es tancaria la qüestió perquè el TC no funcionaria i s'hauria de renovar.

- ¿El pronunciament del Parlament pot acabar sent un brindis al sol?

- No, no. Si es porta al Senat com una proposició de llei d'una comunitat pot tenir viabilitat. Al Senat té certa lògica perquè hi ha més capacitat d'unitat dels grups catalans, perquè ja hi ha l'Entesa. El que no du enlloc és demanar la declaració d'incompetència.

- Vostè que va assessorar la confecció de la Constitució l'any 1978, la veu allunyada de l'esperit fundacional?

- A veure... Sí. El que passa és que hi ha uns senyors -els d'Aliança Popular, el franquisme de Fraga- que eren els que ja llavors estaven contra una part de la Constitució -concretament del títol VIII i l'article 2.

Els seus successors són igualment franquistes i davant d'un Estatut que aprofundeix possibilitats no assolides de la Constitució reaccionen a la contra. A banda d'actuar amb pur oportunisme, perquè Rajoy està més preocupat per substituir Zapatero que per Catalunya. Diu que és culpable de l'Estatut quan els culpables serien els parlamentaris catalans. El PP no ha estat mai pel procés autonòmic autèntic.

- També al PSOE hi ha molts reticents...

- Es va dir que la Constitució era "la Constitució dels catalans" perquè vam aconseguir resoldre-hi una qüestió històrica importantíssima. És la primera Constitució de debò que ha tingut Espanya en sentit jurídic autèntic i la primera que reconeix unes nacionalitats i que tenen dret a l'autonomia. Això els socialistes, més o menys reticents, ho van acceptar i són els socialistes i l'esquerra catalana -el tripartit amb Maragall- els primers que es van llançar a conquerir aquesta part de la Constitució no assolida. L'Estatut del 2006 és la confirmació de "la Constitució dels catalans" de 1978. I ho dic perquè vaig tenir l'honor d'assessorar Peces Barba, del PSOE, i Raventós, del PSC. Tant l'article 2 com el títol VIII els vaig redactar jo i sé fins a quin punt anava en la línia federalista de tota la història de l'esquerra catalana des de Pi i Margall, però el pacte Pujol-Suárez va tirar per terra el meu federalisme.

- Però des del PSC es retreu al PSOE que no fa prou costat a l'Estatut...

- És que el PSOE sempre ha fet més costat a Pujol o Mas que al PSC. I això ja va començar amb González. El socialisme català està més avançat que l'espanyol i, per tant, és un problema per al socialisme espanyol, igual que Catalunya és un problema per a Espanya, que és encara una societat més retardada, inculta, amb predomini caciquil i rural. Per tant, per al socialisme espanyol sempre és millor pactar amb la dreta catalana,

ja que el PSOE és un partit de centredreta. Ara bé: quan la dreta catalana pacta amb el PP, pacta amb la dreta ultra.

- El PSOE planta el PSC amb l'Estatut?

- No. Tenen relacions tenses, perquè el PSOE ha de comptar amb la catalanofòbia que manipula el PP a tot Espanya. El PSOE sempre té una branca que desconfia del PSC, que troba massa llançat. Montilla i Zapatero tenen un pacte, on un diu que sí i l'altre que no. Fins i tot CiU acusa Montilla de fer massa teatre, perquè sap fins a quin punt és del tot independent. CiU, en canvi, és sucursalista perquè quan ha volgut governar sempre ha demanat suport a Madrid.

- En ple fiasco del TC, no paren les consultes sobiranistes. Com les valora?

- Em semblen molt bé com a mobilització, però, en no tenir efectes jurídics, no tenen més valor que l'emocional, patriòtic i ingènuament rural. Són la típica ironia catalana de dir que, com que això no arribarà, ens donem el gust. L'independentisme no ha explicat com s'hi arriba. I això que és ben legítim, i si democràticament el poble de Catalunya diu que vol ser independent, l'Estat s'ho ha de plantejar. Es poden trobar moltes fórmules, però s'han de dir, que la gent les sàpiga.

- Quina formulació s'hauria de fer?

- És clar que fins que CiU i PSC no vulguin la independència -que no hi creuen-, no hi ha res a pelar, com ha reconegut el mateix Carod. ERC no podrà fer res fins que els altres dos no vulguin i, mentrestant, l'independentisme no deixarà de ser una minoria molt digna però merament testimonial.